

الأربعة
ألزوجة

13 September 1979

Nummer 25

DUBBEL VIER

GEVARIEERD BLAD VAN HET NEDERLANDS VN DETACHEMENT IN LIBANON

SERGEANT I RUTTEN WIL SCHOOL AFBOWEN IN SIDDIQINE

UNIEK' IDEE

Veertigduizend Libanese ponden zijn er nog nodig om een interessant project af te maken in het dorp Siddiqine.

Ter plaatse wordt een nieuwe school gebouwd. Veertien klassen zullen er moeten komen om de 450 leerlingen, afkomstig uit het dorp zelf een aantal in de buurt liggende kleinere plaatsen.

De sociaal bewogen sergeant der eerste, klasse J.M. Rutten is een van de mensen die zijn schouders onder het project hebben gezet.

Hij ontmoette een leraar van de oude school, die hem op de hoogte bracht van de hopeloze financiële toestand.

In totaal is door de bevolking LL 67000 opgebracht.

Genoeg voor de 'ruwe' bouw.

LL 40 000 is nog nodig voor de afbouw en het meubilair.

Een gigantisch bedrag voor Libanese begrippen.

"Als je de onafgemaakte school ziet, besef je in welke situatie het onderwijs verkeert. Veel leerlingen en geen accommodatie. Daar moet iets aan gedaan worden", zegt de sergeant. "Mijn vrouw stuurt al regelmatig pakketjes uit Nederland.

Krijt, schriften en andere benodigdheden om ze hier alvast wat te helpen.

De Genie maakt een schoolbord.

Het zijn allemaal druppels op een gloeiende plaat. Ook worden pakjes gestuurd door familieleden van de mannen van post 7-9. Vooral kleding.

Regelmatig is er een uitreiking in het

dorp.

"Hollandia good, Hollandia good", wordt er dan geroepen en dat doet je toch wel wat. Je kunt niet blijven vragen om toezending want een pakketje kost toch al gauw een tientje tot vijftien gulden porto!

Er moet veel meer gebeuren. Is er niet een instantie die ons kan en wil helpen.

"Kapitein Schutte van de Militair Sociale Dienst heeft ons al aan kleding geholpen", gaat sergeant Rutten verder, "maar we kunnen veel meer gebruiken".

Voedsel wordt er bij de paostcie niet meer weggegooid. Wat er overblijft bij post 7-9 en andere posten wordt onder de bevolking verdeeld.

Dat blijft natuurlijk doorgaan, maar het schoolproject moet eerst gerealiseerd wor-

den. Dan pas kunnen ze meer doen aan het organiseren van andere zaken.

Het ambitieuze plan ligt stil wegens gebrek aan geld.

En dat moet er komen...

Het adres van de organisator (voor onze lezers in Nederland):

Sgt. I. J. M. Rutten
Rnr 54 10 02 415
Paosteie
NABO 25
3509 VP UTRECHT VELDPOST

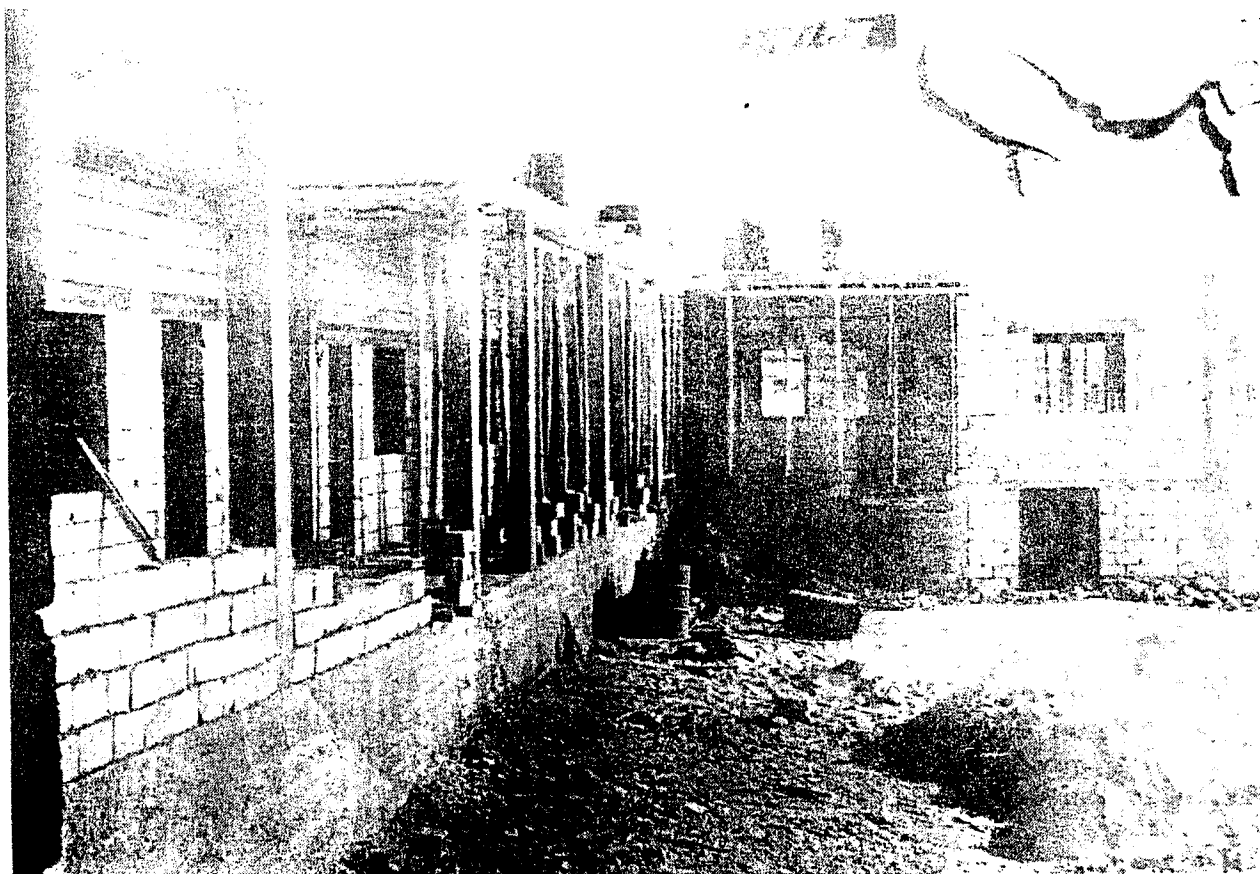
Wie helpt ???

Uit goede bron werd vernomen dat voor dergelijke projecten bij de Ambassade te Beiroet gelden beschikbaar zijn.

Onzerzijds zal contact met de Ambassade worden opgenomen.

Sergeant Rutten,
U hoort er naar van..... (red)

BEDANKT

Iedereen bedankt ....!

Ik heb er lang over nagedacht in welke vorm het te gieten, maar het zal wel weer op de mij bekende, ongenueanceerde en botte manier overkomen, maar .....

ik doe het toch maar.

BEDANKT

- dat U iets vroeger wilde opstaan,
- dat U een 7 à 8-urige autorit met een plakke-
rige broek, door de hitte, trotseerde om mij
een half uurtje te bezoeken om tot de reeds
bekende ontdekking te komen, dat je eigenlijk
na tien minuten bent uitgebabbeld aan een
ziekbed,
- dat U de pen ter hand nam en mij gewoon iets
schreef,
- dat U, als al het voorgaande niet mogelijk was,
mij gewoon de groetjes liet doen,
- dat U mijn vrouw zo geweldig hebt opgevangen
en begeleid ...

Voor dit alles, tevens namens mijn vrouw, hartelijk bedankt.

Als U dit leest ben ik reeds in Nederland, waar ik energiek
ben aan 't proberen m'n bed te verlaten en mocht er een
reünie komen (ik heb initiatieven in die richting vernomen)
reken er dan maar op dat ik er bij zal zijn .....

..... en in een betere conditie.

Nogmaals hartelijk bedankt.

Succes, geluk in Uw verdere tijd
in Libanon (iets meer dan ik had)
en spoedig tot ziens in Nederland.

Elt A. de Bruin.

WADI WACHT

Drie nachten achter elkaar zitten ze in of bij de wadi.

De volgende drie dagen zijn ze standby.

Overdag is er ook nog wel het een en ander te doen, vervelen doen ze zich dan ook niet, deze mannen.

Sergeant E. Croes, korporaal I Sjaak den Herder en soldaat Henk Udes hadden deze dienst.

Udes in de wadi, Croes en Den Herder in de YP op de berg, ter beveiliging van de post 'beneden'.

Schijnwerpers zijn een uitstekend hulpmiddel bij nacht om infiltranten op te sporen en de .50 staat geladen om bij incidenten vuursteun te geven.

's Nachts om kwart over één wordt op een vijfhonderd meter een aantal infiltranten waargenomen.

De schijnwerper van de YP wordt er op gericht.

Een jeep onder leiding van luitenant T. Everts rijdt vanaf de post in de richting van de waargenomen infiltranten en wordt onder vuur genomen.

De boordschutter van de YP, korporaal I Hans Turksema vuurt, ook de mannen schieten terug...

De infiltranten vluchtten.

Geen gevolgen verder, niemand gewond.

Als het weer licht geworden is gaan de mannen terug naar de stafstafcompagnie.

Bij het roadblock staat een burgerauto met twee inzittenden.

De wagen wordt gecontroleerd, de inzittenden moeten uitstappen en worden gefouilleerd.

Er wordt niets gevonden.

Een van de Libanezen vertelt dat ze op weg zijn naar Haris om een vroedvrouw op te halen.

Het is op dat uur verboden voor burgers om zich per auto in het gebied te verplaatsen.

De mannen twijfelen, moet je zoiets geloven of niet ?

De commandant neemt een beslissing.

De YP rijdt achter de auto aan.

De vroedvrouw wordt inderdaad gehaald en enige uren later is er weer een Libanese baby geboren.

Dood en leven liggen dicht bij elkaar !

LIMERICK'S UIT ISRAEL

pijltjes..!

Zelfs vanuit ons Holland Huis een reactie op de limerick-oproep van de raadsman. Hier een paar van 'vader' van der Pijl :

In Dubbel Vier schreef Henk van Sandwijk spelen met woorden maakt je zo rijk. 'k Heb uren en dagen zitten proberen en begin het nu aardig te leren. Maar voor mijn part zat Henk toch in Frankrijk

Waarom maakt iemand eigenlijk een limerick, om te laten weten 'k ben toch zo'n slimmerik. Maar het bedenken kost toch wel veel koppijn en dat is helemaal niet zo fijn dus op dat beroerde idee timmer ik.

EVEN STIL STAAN

HIJ OF IK ...

De bijbel is een realistisch boek. Het gaat er over blanken en zwarten, over rijken en armen, over geboren worden en sterven, over liefde en haat, over huwelijk en overspel, over oorlog en vrede.

Het gaat in de bijbel over realiteiten en dat op een onverbloemde wijze. Met hetzelfde recht kun je echter óók zeggen dat het een idealistisch boek is. De bijbel zegt immers niet alleen hoe de realiteit is, maar hoe die zou moeten zijn.

De bijbel schildert de ideale mens en de ideale wereld. En dan niet als een mooie droom, maar als een doel waarnaar gestreefd moet worden.

Eén van die realiteiten is: dat mensen elkaar aan de lopende band de grond in trappen.

Er is niet voor niets het gezegde: "De pot verwijt de ketel dat-ie zwart ziet".

De ander wordt als een bedreiging ervaren.

Eigenlijk is de menselijke samenleving één groot slagveld; daar gaat het keihard toe: hij of ik.

En natúúrlijk (!) is het dan de ander, die het loodje moet leggen.

Je ziet hetzelfde in de samenleving (nou ja: wat je dan "samenleving" noemt) gebeuren: aan de lopende band wordt geprobeerd de ander uit te schakelen en onmogelijk te maken. Alle slechte dingen van de ander worden met een vergrootglas bekeken en rondgebazuind.

Hoe zwarter en hoe lelijker de ander, des te beter lijkt ik zelf.

En als het ons met de medemens nog een klein beetje ernst was, dan zouden we onze grieven regelrecht tegenover hem uitspreken.

In de praktijk echter wordt maar al te veel over de ander achter de ander om gesproken.

De bijbel kent dat verschijnsel van de achterklap en spreekt er heel vierkant over.

Maar daarnaast laat diezelfde bijbel midden

in deze vergiftige realiteit een heel idealistisch geluid horen: "De één achte de ander beter dan zichzelf".

Ik kan me voorstellen, dat er op deze bijbelse oproep kritiek is.

Immers: is de ander objektief gezien ook echt beter?

Tja, wie zal dat uitmaken ...!

We gaan vaak zo oppervlakkig met elkaar om.

Ik kwam eens een koffiekamer voor beroeps-militairen binnen; allemaal mensen, die nauw met elkaar samenwerken.

Er hing een wat vreemde sfeer.

Het was net alsof er tussen alle aanwezigen evenzovele muurtjes stonden.

Er was geen echt gesprek.

Er werden alleen maar dingen besproken, die op de diverse buro's allang uitgekauwd waren.

Kijk, als je op zo'n oppervlakkige manier met elkaar omgaat, dan is het wel erg moeilijk om de ander uitnemender, beter te achten.

Het zou niet gek zijn, als we het eens probeerden om achter elkaars voorgevel te kijken en in elkaars hart.

Wellicht dat we dan wat milder dachten over de ander en ook wat bescheidener over ons zelf!

Toch is dat niet voldoende. Met dat recept valt onze samenleving niet te redden; ook onze militaire samenleving niet. Daarvoor is nog wat anders nodig.

Paulus laat aan zijn oproep tot het beter achten van de ander iets voorafgaan. Namelijk: "Indien er enig beroep op U gedaan mag worden in Christus".

Je zou ook kunnen vertalen: "Als we Christus er nu's bij zouden halen".

Ja, als dát nu eens zou mogen gebeuren!

Wat zou dan alles heel anders worden.

Paulus probeerde in enkele volzinnen aan te duiden wie Christus is en wat hij met zijn leven op deze wereld bedoeld heeft.

Christus heeft niet zijn eigen belang willen dienen.

Hij heeft zichzelf zonder enige reserve in dienst gesteld van de mensen. Daarvoor is de hoogste prijs, de dood aan het kruis, niet te hoog geweest.

Als je dat werkelijk gelooft, dan voel je je heel klein, heel ootmoedig.

En dan schaam je jezelf voor al die pogingen tot zelfhandhaving die ten koste gingen van medemens. »

En dan is éñ ding heel duidelijk : het zal voortaan anders moeten.
Het mag mij niet te doen zijn om mezelf maar om de ander.
De ander moet tot z'n recht komen.

Zijn waarachtig mens-zijn moet gediend worden.

En als we dat ook echt geloven en ook echt in de praktijk brengen, dan wordt de samenleving plezieriger.

Overal waar mensen zich in Christus' naam wegcijferen, voelen medemensen zich meer op hun gemak.

Ze worden immers niet meer belaagd en in een hoek getrapt.

Ze voelen het(eindelijk) dat ze er óók mogen zijn.

Hun waarde en waardigheid in de samenleving is erkend.

Ook in onze militaire samenleving kunnen er dan harmonische verhoudingen groeien.

Zoals Christus alles op het spel heeft gezet om de mensen en de mensheid te dienen, zo proberen ook wij dat te doen.

En dan draagt ook onder ons het kruis van Golgotha z'n rijke vruchten !

RELAXEN IN DE ZIEKENZAAL...DAN NIET LEZEN!

HYGIENE

De ziekenzaal ligt regelmatig vol.

Wij ontvangen U daar met plezier, maar het moet ons wel van het hart dat de meerderheid van de bij ons aanwezige patiënten zelf flink hebben meegeholpen om bij ons te komen uitrusten.

Vele kleine zaken de hygiëne betreffende leveren gezamenlijk genoeg redenen op om dit voor elkaar te krijgen.

Inspecties leren ons dat velen onder U nog steeds denken dat zij in Nederland zitten waar moeder de vrouw alles achter Uw rug opruimt.

Niets is minder waar

voedsel

vuile handen

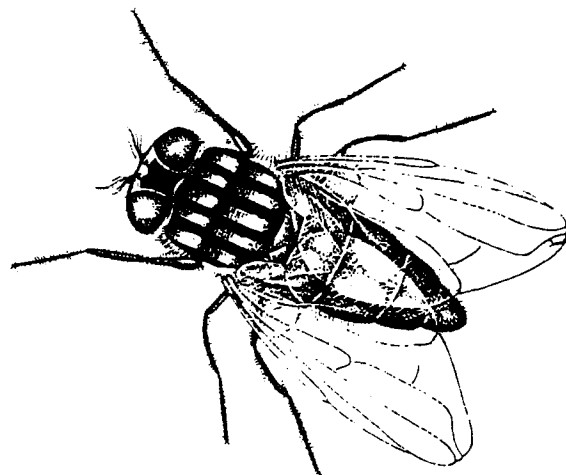
water

U zult het in Labanon echt zelf moeten doen.

Het zijn door elkaar genomen veel kleine dingetjes die voor niemand problemen zouden moeten opleveren.

Waarom bijvoorbeeld worden lege flesjes vaak niet opgeruimd.

De meeste dranken zijn zoetig, bevatten nogal wat suiker en ook de minimale restanten trekken vliegen en mieren aan.

kleine dingetjes groot afgebeeld ...

Tomaten, pruimen, druiven en al dat spul wat U met schil en al opeet moet U wel even wassen en bij voorkeur een minuut of vijf in chloorwater laten drijven vóór U het naar binnen laat glijden.

Het tast de smaak niet aan maar de bacteriën wel!

Handen wassen vóór het eten en onmiddellijk na het gebruik van het toilet.

Goed schoonhouden van Uw bestek is zeer belangrijk.

Bij iedere inspectie vinden we wel beste van mensen die het na gebruik niet afwassen maar wel bij de volgende maaltijd gewoon aflikken.

Intussen wordt het wel door vliegen en dergelijke bezocht.

Ook kennen wij mensen, die zeer zuinig zijn met water, een loffelijk streven!

Maar met éénmaal in de week douchen in dit land komt U er niet.

Persoonlijke hygiëne noemen we dat.

Improviseren kan ook.

Sommige kleine buitenposten hebben geen doucheinstallatie.

Dat wil natuurlijk niet zeggen dat U zich dan niet schoon hoeft te houden.

In Nederland deed U dat tijdens oefening met de buitenhelm, weet U nog ?

Dat ding is hier wel blauw, maar kan voor dezelfde doeleinden gebruikt worden. »

Eten schijnt ook grote problemen op te moeten leveren.

Ruim de kruimels eens op voor U de tafel verlaat...

Draai de deksel eens op de jampot, zodat Uw collega niet eerst op vliegenjacht hoeft...

Leg eens een servetje over het beleg, dat open en bloot op tafel staat... en

bewaar vooral geen etensresten.

Neem liever één blik jam voor drie tafels, zodat U gaan aangebroken blikken in de ijskast hoeft te zetten.

Tenslotte, denkt U eens na over dit soort kleine dingetjes en vooral :

doe ze eens !

U zult dan merken dat het weinig moeite kost, terwijl U zich het leven veraangenaamt en Uzelf minder problemen op de hals haalt.

Sergeant Ruud Bakker, als kwartiermaker gekomen en zoals alle genisten in December weer terug naar Nederland. Behalve als waterregelaar bij de bevo doet hij in z'n vrije tijd aan 'loodgieten'.

Op de foto is hij bezig met de waterleiding naar de Dubbel Vier doka.

En dat is natuurlijk altijd een actie-foto waard !

EEN ELITAIR STELLETJE, DIE HERSTEL !

HÉ, HERSTEL

In een van de bureauwagens van het herstellpeloton hangt een korte spreuk :

"Wij zijn elitair".

Als wij vragen waarom, zegt men :
"Wij zijn het enige herstellpeloton in het bataljon."

Alhoewel dit helemaal juist is, kan men toch stellen dat er meer pelotons met een elitair karakter in ons bataljon zitten.

In Nederland doen soortgelijke pelotons het derde echelons werk, hier in Libanon het derde- en vierde echelon, terwijl de Noorse herstelcompagnie het vijfde echelons werk verricht.

Over dat werk van hun eenheid praten we met J.F.M.Scheltinga, eerste luitenant, en met adjudant G.J.Stel.

De sterkte van het peloton is 32 man, waarvan er op 25 september 18 man naar Nederland terugkeren.

De 'sleutel'functionarissen -afdelingshoofden- komen op 19 september op de 'bult' aan om in te werken.

"Op 10 maart 1979 kwamen we hier aan", vertelt luitenant Scheltinga, "we zaten met dezelfde containerproblemen als iedereen en zijn langzamerhand de boel gaan inrichten. Het duurde drie weken voor we echt konden draaien. Het grootste gedeelte van het peloton ligt nog steeds in tenten, maar we hopen onze opvolgers een prefab te kunnen aanbieden."

Adjudant Stel geeft ons een overzicht van het aanbod in het afgelopen half jaar.
265 wielvoertuigen met een reparatietijd van 2 tot 60 uur per voertuig.

3 aanhangers -worden bijna niet gebruikt-.

100 wapens, reparatietijd ½ tot 10 uur

33 zeilwerken, reparatietijd 1-10 uur.

80 diversen, onder andere keukenbranders, boormachines en typemachines.

De reparatietijd daarvan lag tussen 1 en 8 uur.

27 aggregaten en compressoren, 1 tot 20 uur.

203 verbindingsmiddelen, van zaklantaarn tot telex, ½ tot 5 uur.

20 TOW's, 1 tot 15 uur.

Dit werk wordt verricht door 17 sleutelaars, de rest van de mannen van het peloton is organisatorisch dan wel administratief »

werkzaam.

"Het gaat hier nooit vlug genoeg", zegt adjudant Stel, "gisteren had het al klaar moeten zijn, maar ook bij ons worden, door de S 4, prioriteiten vastgesteld. Het herstelpeloton hoort ook bij de S4-onderdelen. Dat hebben we gemist in de vorige aflevering van Dubbel Vier!"

"Sommige reparaties duren inderdaad lang", gaat luitenant Scheltinga verder, "maar de bureaucratie is hier dan ook veel erger dan in Nederland. Het wachten op onderdelen is een probleem op zich, drie tot vier maanden soms".

Iets bijzonders in het bedrijf is soldaat le klas Van der Zee, de zeilmaker. Hij voert klussen uit waarvan men in Nederland nog nooit heeft gehoord. De hier veel geziene UZI-houdertassen worden organiek niet gevoerd, maar zijn door hem gemaakt. Hij is een goed vakman, vindt zijn commandant.

Ook de korporaals le klas Pauwe en Jansen zijn dag en nacht bezig om de aggregaten draaiend te houden.

"Je vraagt je wel af," zegt luitenant Scheltinga, "hoe ze de boel kapot krijgen. Een van de oorzaken is het te snel rijden, zoals al veel vaker gezegd."

De luitenant, die min of meer is aangewezen voor Libanon gaat op 25 september terug naar Nederland. De adjudant Stel ook, maar die is meer aangewezen.

Hij zegt: "Het werk hier is hetzelfde als in Nederland, er is echter een groot verschil. Daar komen ze de klussen brengen, hier moet er naar toe. En dan 'even' naar de Charlie, bijvoorbeeld".

Zowel de luitenant als de adjudant zijn blij dat ze teruggaan.

Een nare bijkomstigheid zit daaraan vast voor de 'tijdelijke' adjudant.

Hij wordt na aankomst weer sergeant-majoor. "Geen probleem, hoor", zegt hij, over acht jaar ben ik toch weer aan de beurt..."

Kpl I H. Meppelink is de IN en UITinspecteur van de voertuigen.

"Ik heb het druk", vertelt hij, "maar het is mooi werk".

Op onze vraag of hij wel eens iets geks maakt zegt hij: "Ach, er is wel eens een waterpomp zogenaamd lek en dan zie je dat er geen vet in zit. Dus niks lek. Ook is er wel eens een koppeling verkeerd afgesteld, dan staat de stelbout de verkeerde kant op. Maar, laat maar zitten, fouten worden overal gemaakt! Niet verder over praten..."
En dan doen we dan ook niet !!

Hoe word je nu raadsman ?

Toen ik met de limericks begon wist ik niet dat ik van zover reacties zou krijgen.

En wat voor reacties...

De mooiste vond ik die over de blauwe baretjes. Uit het leven gegrepen.

Bedankt mevrouw Fokker !

Voor mij gaat de tijd opschieten. Als alles loopt, zoals het is gepland, ga ik 1 oktober met de never come back line. Ik moet me dus haasten als ik nog wat zeggen wil. En ik wil dat nog zo graag.

Er worden mij regelmatig vragen gesteld die ik zo graag in 't algemeen beantwoorden wil.

Mag ik daar een begin mee maken?

Vindt U het nou leuk, dat werk hier in Libanon?

Leuk is het woord niet.

De moeite waard.

Jullie zitten onder zulke extreme omstandigheden dat het een goede zaak is dat ik die omstandigheden deel en vandaar uit met jullie praat over de belangrijke dingen in het leven.

Gisteren nog over de vraag of de eerste mens een blanke mens zou zijn geweest. Dat sleept de hele evolutietheorie achter zich aan, maar dat geeft niet.

Hoe word je raadsman ?

Gewoon, daar is een school voor. In Culemborg.

Je moet natuurlijk wel humanist zijn, maar daarna moet je ervoor studeren.

En als je je diploma hebt, kun je solliciteren bij het leger, de gevangenis, de ziekenhuizen, de bejaardentehuizen. Er staan regelmatig oproepen in de tijdschriften.

Kan elke raadsman koken, bakken en branden ?

Dat weet ik niet, maar ze kunnen het wel leren. Wie weet wat voor leuke recepten mijn opvolgers meebrengen.

Probeer ze er op uit. Alles is meegenomen vooral omdat het anders is dan elke dag.

Gelooft U nou dat het afgelopen is als je dood bent?

Ik weet niet of dat zo is, maar ik geloof wel dat dit leven, zoals wij het hier leven, dan afgelopen is.

Of er dan wat anders voor in de plaats komt, weet ik niet, dat vind ik niet zo belangrijk. Belangrijk is hoe ik dit leven hier en nu leef. Daarna zullen we wel weer zien, als er dan wat te zien is. Maar het feit dat dit leven eindig is maakt het zo de moeite waard, want het doet je beseffen dat je alles maar één keer mag doen en dat je het dus zo moet doen dat je er vrede mee hebt, dat je weet dat je het goed deed.

Je zou kunnen zeggen dat de dood het leven zin geeft.

Als nu een getuige van Jehova vraagt of U bereid bent te sterven, wat zegt U dan?

Gewoon, ja.

Waarom eet U geen vlees of vis; moet dat als humanist ?

Nee hoor, dat is mijn eigen particuliere afwijking. Ieder mens heeft wel iets gekks.

Nou, dat is mijn rariteit.

Ik wil dat best eens uitleggen, vraag er maar naar, maar niet hier, want voor vegetariër zijn wil ik geen reclame maken.

Als iemand U nou nodig heeft, hoe kan hij U dan bereiken ?

De S3 weet waar ik ben.

Als er dus haast bij is wordt ik opgeroepen. Als er geen haast bij is kun je een afspraak maken.

Ik kom dan naar de post waar zo iemand zit en hij komt naar mijn kamer in Haris.

Ik woon bij de WZZ in huis.

Sergeant Silvester heeft op mijn deur geschreven 'Raadskelder'.

Dat vind ik trouwens een vondst, hoor!

Wat gaat U doen als U weer terug bent ?

Eerst een paar dagen vakantie houden met mijn vrouw en dan weer naar mijn eigen rayon. De jongens in Apeldoorn hebben mij al die tijd moeten missen en ik heb een heleboel te vertellen.

Ik vind het best wel leuk om met dia's langs mijn kazernes te trekken en op de GV-uren op te scheppen over alles wat ik heb meegeemaakt.

HvS

Henk van Sandwijk
Raadsman

OOM AGENT VERTELT

Om nog even terug te komen over het verkeersfatsoen, omschreven in mijn verhaal van de vorige week, wil ik deze week hier nog graag iets aan toevoegen.

Er zijn al mensen die hierop hebben gereageerd en dat is een goed teken.

Om de chauffeurs nog weer en misschien ten overvloede een steuntje in de rug te geven het volgende :

de maximum snelheden voor Nederlandse UNIFIL-voertuigen is in de bebouwde kommen van alle plaatsen waar je door rijdt bepaald op 30 KM/uur en buiten die bebouwde kommen is dat 50 KM/uur.

Aan te bevelen is echter om nog minder snel te rijden dan deze aangegeven snelheden.

Deze week is er weer een kind doodgereden in Haris.

Dis is gebeurd door een Libanese bestuurder maar het had ook een van ons kunnen overkomen.

Laat veiligheid en rust in het ons toegewezen gebied en daarbuiten hoogtij vieren.

Daar winnen wij respect mee en het is een hele goede training voor je zelfdiscipline.

Dan nog iets wat ik en velen met mij een ernstige zaak vinden en wat minderwaardig is. Het verschil in het mijn en dijn is schijnbaar niet bij iedereen in even sterke mate aanwezig.

In het begin dat wij hier waren gebeurde het praktisch niet dat iemand iets kwijt raakte doordat een ander het wegpakte omdat hij het mooi vond of omdat hij het graag wilde hebben of dat hij te lui was om zijn eigen sokken te wassen en daarom maar de schone van een ander nam.

Nu gebeurt dit zo veel dat wij ons daar zorgen over maken.

Het is natuurlijk niet gezegd dat dit alleen door maten onderling gebeurd, maar een paar gevallen zijn toch al bekend dat dit wel het geval is.

Ook onder de bewoners van Haris schuilt kaf onder het koren.

Een ding is wel zeker, wij hebben een goede naam. Nederlanders worden door de zakenlieden vertrouwd. Dat is hier opgebouwd in die zes maanden.

Bederf dat dan niet.

Je breekt toch ook niet het huis af dat je pas

gebouwd hebt.

Voorals als je ziet dat het goed en mooi gebouwd is.

Stom is dat.

Wij hebben hier met elkaar mooie dingen opgebouwd, vertrouwen in elkaar.

Dat doet je ontzettend goed.

Daarom doet het ook zo'n pijn en word je verontwaardigd als sommige mensen dit toch niet waarderen en doen waar ze zin in hebben.

Laten we met elkaar voorkomen, want het is moeilijk te genezen.

LUDIEK. MAAR TOCH UITSTEKEND WERK...

JAGERS ...

Op de kamer van kapitein A.P.M. Roseboom, commandant van onze verzorgingscompagnie, staant twee in beslag genomen wapens.

Jachtgeweren van een tweetal inwoners van een nabijgelegen dorp.

Alleen op Zondag mag er in het gebied gejaagd worden, maar men trekt zich in Zuid Libanon wel eens vaker niets aan van over eenkomsten.

Dus gingen ze toch op andere dagen jagen. Hun wapens werden daarom in beslag genomen door een attente patrouille en bij de cp afgegeven.

Een aantal dagen later komen twee mannen vragen of ze de wapens terug mogen hebben.

Ze zullen het nooit meer doen en duizend maal excuses.

Ze krijgen op een 'verschrikkelijke' manier op hun vestje van de kapitein, worden nogmaals gewaarschuwd en krijgen uiteindelijk de wapens mee.

Drie minuten later komt een patrouille binnen en brengen twee wapens bij hun commandant.

In beslag genomen...

Vol trots vertellen ze hun verhaal. Twee gewapende elementen aangehouden, wapens in beslag genomen.

De mannen staan buiten te wachten...

Jammer dan, zelfde mannen, zelfde wapens!

Teleurgestelde patrouilleleden, lachende maten maar ...

toch goed van die kerels !

Enige achtergronden en...

Het door bemiddeling van UNIFIL tot stand gekomen 'staakt het vuren' blijkt stand te houden, althans voorlopig. Redenen voor deze voor alle partijen gunstige ontwikkeling moet vooral gezocht worden in de stroom van buitenlandse kritiek, die Israël te verwerken kreeg en de druk, die de Verenigde Staten op Israël uitoefenden. Onze eigen Minister van Buitenlandse Zaken heeft, zoals U waarschijnlijk wel gelezen heeft, eveneens de Israelische activiteiten in Libanon veroordeeld, tijdens het bezoek van Dayan aan ons land.

De PLO heeft intussen op het diplomatieke front nogal wat succesjes geboekt. Hun doel hier is vooral stapje voor stapje naar erkenning te streven, vooral in de EEG-landen en de Verenigde Staten. Hierin past niet direct een gewelddadig optreden in Israël.

Dit betekent overigens niet, dat we nu feestend op onze posten kunnen gaan zitten. De leiding van de PLO verzekert ons iedere keer weer, dat ze belang hebben bij UNIFIL en dat ze ons zo veel mogelijk zullen helpen, maar geven gelijk ook toe dat ze niet iedere groepering in de hand hebben.

Dit geldt eigenlijk ook voor de DFF met al zijn afgelegen postjes.

PERIODE VAN 7 SEPTEMBER TOT EN MET 12 SEPTEMBER 1979

incidenten

7 sept	post 7-20	Te 09.50 uur wordt een geweerschot op deze post afgevuurd door de DFF
	post 7-1	Te 21.22 uur vuurt de DFF ongeveer 50 luchtdoelgranaatjes ongeveer 50 meter langs post 7-1 naar post 7-1 A en M.
8 sept	post 7-1	Door de DFF worden 3 salvo's lichte mitrailleurvuur afgeschoten in de richting van post 7-1.
9 sept	post 7-1 A	Te 05.56 uur vuurt de DFF 20 schoten zware mitrailleurvuur 3 meter over post 7-1 A heen.
10 sept	-	Te 21.30 uur wordt het gehele DFF gebied gesloten door Majoor Haddad ten einde een gesprek met generaal Erskine af te dwingen. Op 12 september te 06.30 uur worden de wegen weer voor alle UN-verkeer opgespeld.
12 sept	-	Te 09.45 uur wordt een YP komende van 7-15 A in DFF-gebied tussen post 7 2 en post 7-1 aangehouden bij een geïmproviseerd roadblock. Deze wisten nog niets van de opheffing van de afsluiting. Na 10 minuten onderhandelen mogen zij verder en wordt het roadblock opgeheven.
12 sept	-	Te 10.16 uur wordt een NL UNIFIL-auto tussen de posten 7-6 en 7-15 A door 5 DFF personen aangehouden en teruggestuurd. Hiertegen is geprotesteerd, daar dit in NL gebied gebeurde.

NOG EEN PAAR LIMERICKS VAN MEVROUW FOKKER...

Een "aflosser" in de stad Haris
vraagt aan een maat waar de bar is.
Die zegt : kom maar mee,
ik weet er wel twee...
en ik twijfel nog steeds of dat waar is.

Dezelfde "nieuwe" in Haris
zegt : weet je wat een bezwaar is
die benzinetank hier
die stinkt zo naar bier
en hij weet niet dat dat d'urinoir is.

BRIEF VAN BEREND

Goeie dag, volk

Ha je dat nou ook volk. Nog zo'n anderhalve week en dan zit 't'r op hier in Libanon en nou is't net of je al een beetje aan 't afhaken bent. Berendien schrijft ook aldoor Berend jong wat duren die laatste weken toch lang jong en dat vin ik ook en 't is ook net of je een beetje leeggelopen bent. Ja, in de kop dan he vanzelf. D'inspiraatsie wordt minder zeg mijn vriend met Mavo en die kant'ja weten ja.

Nou kreeg ik verleden week weer wat fenmeel volk. Een brief van mevrouw K.te Z.. Die schrijft : de verhalen zijn zo herkenbaar voor de Berendienen in Holland. Om even voor mezelf te spreken, zeg ze, ik denk en voel vaak hetzelfde als jouw Berendien. En'zomaar een huisvrouw in Zwolle' schrijft: ik ge-niet van elk verhaal, 't hele gezin trouwens.

Nou vin ik dat heel mooi vanzelf en ik loop tevenswoordig al met'n slag in de rug van eigenwijzigheid maar d'r is maar een Berendien vanzelf en dat blijft ook zo hoor. D'r gaat mij niks boven Berendien en 't moederulekje. Mevrouw S.te Z. vroeg ook 'n plaat aan voor de Wereldomroep voor mij, maar daar kon'k niet veel van horen. 'n Storingen meid niks aan te doen ja maar wel bedankt voor de moeite.

Je moeten allemaal 't adres maar even sturen dan kom 'k wel'n keer langs hoor. Ja, met Berendien vanzelf, kun je die ook 'ns zien. Die mevrouw K.te Z. zeg ook nog: wie weet Berend schrijf je de achterblijvers nog eens vanuit Holland. Nou daar moe je maar niet op rekenen volk, want dat wil ja toch niet. Je moet er bij zijn om d'r over te schrijven anders wil dat ja niet ja. En dan ben'k ja weer bij Berendien en dan zal 'k zeker over haar schrijven. Niks hoor, ik en Berendien hebben dan niks meer te vertellen. Gekke Henkie. Nee hoor de redaksie van Dubbel Vier moet na 25 september maar'n andere malle oppie vinden. Die zijn d'r zat in 't batalion. Dat weet 'k zeker.

Nou volk dit is dus de een na laatste keer van mij en'k wou alvast aan 't volk vragen om't maar eens te proberen. Ja, verhaaltjes maken vanzelf he. Je kunt't vast wel en dan is't redaksie ook weer geholpen ja. En krities zijn ze niet hoor, anders was ik ja nooit in't krant gekomen ja. 't Wordt niet best betaald, geen moer maar daar gaat't ook niet om ja. Alle Berendienen in Holland, de groeten van mij en de echte Berendien zie'k op Schiphol wel as'k uit de pleen kom. Dan zie ik toch geeneen anders, of niet dan!

Hoi, Berend

